

ВІДГУК
офіційного опонента
на дисертацію Іванія Ігоря Володимировича
«АКМЕ-КУЛЬТУРОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ
ПРОФЕСІЙНО-ПЕДАГОГІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ
МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ»,
подану на здобуття наукового ступеня
доктора педагогічних наук
зі спеціальності 13.00.04 – теорія і методика професійної освіти

Актуальність теми виконаної роботи

Високий рівень освіченості й культури кожної особистості сьогодні слід сприймати як важливий маркер розвитку людства. Професійна підготовка все більше орієнтується на досягнення високого рівня професійної кваліфікації, здатність до неперервного розвитку, відповідність сучасним запитам стейкхолдерів щодо кадрового забезпечення галузі. Тому особливої значущості набувають теоретико-методологічні, соціально-психологічні та організаційно-педагогічні аспекти підготовки випускників закладів вищої освіти, зокрема, майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту (ФКіС), для яких серед результатів підготовки важливо бачити сформованість загального рівня фізичної культури: ціннісне ставлення до здоров'я (власного і громадян), прагнення підвищити рівень рухової активності у суспільстві з метою його оздоровлення, створити умови для трансляції цінностей фізичної культури і спорту, їх перенесення на культуру навчально-виховної й фізкультурно-спортивної діяльності.

З іншого боку, для фахівців галузі ФКіС завжди були важливими особисті результати у різних сферах діяльності (спортивна, професійна, побутова, поведінкова тощо) як досягнення власних акме-вершин, що уможливлювали підтвердження власної конкурентоспроможності та успішності у різних сферах діяльності, у т.ч. педагогічної.

Згадані підходи – культурологічний та акмеологічний – є засадничими для успішної професійної підготовки фахівців ФКіС, що підтверджується низкою наукових розвідок. Проте в умовах трансформаційних викликів суспільства їх поодинокі використання не можна вважати ефективним, оскільки від фахівця ФКіС сьогодні вимагається не лише загальнокультурна освіченість та високий рівень (рівень акме) спортивних досягнень, а й здатність реалізувати власний потенціал у «післяспортивний» період (робота тренером, інструктором, спортивним менеджером тощо). Нові професії в галузі ФКіС вимагають навичок самовдосконалення у різних сферах, що потенційно впливає

як на розвиток у фахівців ФКіС загальної культури, так і бачення нових акме-вершин свого професійного розвитку. Зазначене актуалізує наукові розвідки щодо синергетичного поєднання культурологічного та акмеологічного підходів у професійно-педагогічній підготовці майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту.

Орієнтування на ефективну професійно-педагогічну підготовку майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту відображені в концептуальних положеннях та нормативних документах міжнародного (міжнародні декларації і комюніке Хартії ЄС та ЮНЕСКО) та національного (Закони України «Про вищу освіту» (2014 р.), «Про освіту» (2017 р.), «Про фізичну культуру і спорт» (1993 р. зі змінами), Національна стратегія розвитку освіти в Україні на період до 2021 року (2013 р.), Постанова Верховної Ради України «Про забезпечення сталого розвитку сфери фізичної культури і спорту в Україні в умовах децентралізації влади» (2016 р.), Постанова КМУ «Про затвердження Державної цільової соціальної програми розвитку фізичної культури і спорту на період до 2024 року» (2021 р.) рівнів.

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації

Провідною концепцією дослідження є те, що формування професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту розглядається крізь призму методологічного, теоретичного і процесуального щаблів, які в свою чергу характеризують дослідження на філософському, конкретно-науковому, методико-технологічному рівнях, увиразнюється низкою теоретичних положень, що є вихідними для досягнення мети дослідження та підґрунтям для вирішення поставлених завдань, а також практико-орієнтованими аспектами професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців фізичної культури і спорту.

Іванієм І.В. обґрунтовано актуальність, теоретичне і практичне значення дослідження. Варто окремо звернути увагу на прагнення дисертанта вирішити визначені в роботі суперечності, що є показником якості проведеного дослідження. Аналіз психолого-педагогічної та методичної літератури, наукових досліджень із окресленої проблематики дав змогу дисертантові чітко сформулювати науковий апарат дослідження, зокрема, його мету, яка логічно узгоджується з об'єктом, предметом і завданнями.

У дисертації простежується наукова новизна й особистий внесок здобувача, який полягає в тому, що:

– вперше розроблено, теоретично обґрунтовано та експериментально перевірено систему професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з

ФКіС на акме-культурологічних засадах, яка включає цільовий, теоретико-методологічний, змістовий, організаційно-процесуальний та критеріально-оцінювальний блоки, де увиразнені провідні підходи (акме-культурологічний, системний, синергетичний, аксіологічний, екзистенційний, діяльнісний), загальнодидактичні й специфічні принципи фізичного виховання і спорту (всебічного гармонійного розвитку особистості; зв'язку з життєдіяльністю; оздоровчої, лікувальної та адаптивної спрямованості; доступності та індивідуалізації; систематичності; вікової адекватності фізичного навантаження; поступового збільшення фізичного навантаження; чергування навантаження й відпочинку) та акме-культурологічні принципи (спадкоємності трьох рівнів освіти; цілісності формування фахівця; формування особистості у різноманітній діяльності; професійно-педагогічної спрямованості; єдності теорії і практики; педагогічної рефлексії; соціальної обумовленості), модернізація змісту професійно-педагогічної підготовки (з акцентами на ціннісних професійних орієнтаціях молоді), педагогічні умови, форми, методи й засоби; виявлено синергетичний зв'язок акмеологічного та культурологічного підходів як ефективної основи професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з ФКіС та введено у науковий обіг категорію «акме-культурологічний підхід», представлено її авторське трактування; обґрунтовано педагогічні умови професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту, побудовану на акме-культурологічних засадах (посилення уваги до гуманістичних цінностей фізичної культури у змісті освітніх компонентів для розвитку ціннісних орієнтацій та мотивації до професійно-педагогічної діяльності; збільшення ваги активних методів навчання для розвитку педагогічної майстерності; нарощення віртуальної присутності студентів у освітньому, спортивному та соціальному просторах для сприяння розвитку в них здатності до самоосвіти та професійного самовдосконалення; насичення педагогічним змістом науково-дослідної діяльності студентів для культивування схильності до професійно-педагогічної діяльності);

– уточнено сутність поняття «професійно-педагогічна культура фахівця ФКіС» та описано його структуру (мотиваційно-аксіологічний, когнітивний, діяльнісний, особистісно-рефлексивний компоненти); удосконалено змістове наповнення навчальних дисциплін професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту, методи й організаційні форми навчання, які сприяють формуванню професійно-педагогічної культури фахівців ФКіС;

– подальшого розвитку набули: наукові положення про організацію професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту на акме-культурологічних засадах, орієнтовану на формування в них

професійно-педагогічної культури, використання цифрових засобів у педагогічній діагностиці рівнів сформованості професійно-педагогічної культури майбутніх фахівців з ФКіС.

Достовірність наукових положень і висновків підтверджується використанням широкої інформаційної бази за темою дисертації, зокрема численних наукових публікацій у вітчизняних та зарубіжних вчених.

Наголосимо, що дисертантом чітко визначено завдання усіх етапів педагогічного експерименту, обрано ефективні методи вимірювання, ґрунтовно проведено кількісний та якісний аналіз експериментальних даних. Слід відзначити широкий масив дослідження: експериментальна робота здійснювалася на базі дев'яти закладів вищої освіти України. Оформлення дисертації не викликає зауважень; матеріал викладено аргументовано, він відзначається доказовістю та переконливістю.

Важливо, що за результатами дослідження опубліковано 61 наукову працю (з них 47 – одноосібна), серед яких: 1 монографія, 3 розділи в колективних монографіях, 6 навчально-методичних посібників, 4 збірки методичних рекомендацій, 27 статей у фахових виданнях України (з них 21 – у виданнях, які входять до міжнародних наукометричних баз), 8 статей у наукових виданнях інших держав (з них 5 – входять до наукометричних баз Scopus та/або Web of Science) та 11 публікацій апробаційного характеру.

Публікації та автореферат повною мірою відображають зміст дисертаційної роботи. Аналіз публікацій автора уможливило зробити висновок про повноту викладу в науковій літературі основних положень дисертаційного дослідження. Відтак, кількість публікацій є достатньою для висвітлення результатів дисертації на здобуття наукового ступеня доктора педагогічних наук відповідно до вимог.

Основні положення дисертації пройшли належну апробацію в доповідях та панельних дискусіях наукових, науково-практичних і науково-методичних заходів різних рівнів, зокрема:

міжнародних – «Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві» (Луцьк, 2013), «Глухівські наукові читання» (Глухів, 2013), «Медико-біологічні та педагогічні основи фізичного виховання і спорту» (Луцьк, 2013), «Проблеми модернізації змісту і організації освіти на засадах компетентнісного підходу» (Харків, 2014), «Інноваційний розвиток вищої освіти: глобальний та національний виміри змін» (Суми, 2016), «Професійна культура фахівця: сутність, реалії, перспективи» (Суми, 2016), «Сучасні технології формування особистості фахівця з фізичного виховання, спорту та здоров'я людини» (Чернігів, 2016-2018), «Theoretical and Practical Mechanisms of Development of Legal Science at the Beginning of the Third Millennium» (Tbilisi,

2018), «Сучасні інновації у сфері педагогіки та психології» (Київ, 2018), «Society for Cultural and Scientific Progress in Central and Eastern Europe» (Budapest, 2018), «Information and Innovation Technologies in the Life of Society» (Katowice, 2019), «Сучасні проблеми фізичного виховання і спорту різних груп населення» (Суми, 2013-2020); «Діджиталізація в Україні: інновації в освіті, науці, бізнесі» (Бердянськ, 2019), «Економіка, управління, освіта і наука: трансфер теорії і практики в умовах цифрової глобалізації» (Мелітополь, 2020).

міжвузівських – на щорічних звітних наукових конференціях професорсько-викладацького складу Навчально-наукового інституту фізичної культури Сумського державного педагогічного університету імені А.С.Макаренка (Суми, 2012-2020).

Основні результати дослідження обговорювалися й отримали позитивну оцінку на засіданнях кафедри теорії і методики фізичної культури Сумського державного педагогічного університету імені А. С. Макаренка (2017-2020).

Оцінка змісту дисертації та ідентичності змісту автореферату й основних положень дисертації

У **Вступі** обґрунтовано актуальність обраної теми, сформульовано об'єкт, предмет, мету, визначено завдання, описано методи дослідження, розкрито наукову новизну, практичне значення роботи, особистий внесок здобувача, наведено відомості про апробацію та впровадження одержаних результатів, схарактеризовано структуру та обсяг дисертації.

У першому розділі – **«Особливості становлення й розвитку професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з ФКіС»** - досліджено стан розробленості проблеми професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту в науковій літературі та світовій практиці.

За аналізом закордонного досвіду підготовки фахівців ФКіС (С. Гаркуша, І. Гринченко, М. Данилевич, Т. Дерека, Р. Карп'юк, Р. Клопов, Т. Осадча, Є. Приступа, В. Сутула та ін.) виявлено, що завдяки інформатизації та змінам технологій навчання для країн Західної Європи та США стає характерним напрям фізкультурної освіти, пов'язаний з орієнтацією на загальнолюдські цінності й цілі, що відповідають новій цивілізаційній парадигмі – концепції стійкого розвитку. В європейському педагогічному просторі зафіксовано значну кількість програм підготовки майбутніх фахівців з ФКіС («фахівця-вченого», «фахівця, який рефлексивно самоскеровується», «фахівця соціально-культурного напрямку» та ін.), в яких важливу роль відіграє формування стратегічного мислення майбутніх фахівців з ФКіС, відкритість у

сприйнятті цінностей інших культур та водночас здатність бути активним і свідомим представником національної культури.

Виявлено, що закордонні фахівці вбачають вирішення проблеми вдосконалення вищої професійної фізкультурної освіти на основі культурологічного підходу і підкреслюють важливість прояву індивідуальності (індивідуальний стиль фахівця із власними професійними і ціннісно-смысловими сенсами у педагогічній діяльності, формування позитивного образу фізичного «Я», розвитку та поєднання тілесної і психічної досконалості (досягнення власних вершин досконалості, розвиток «Я-концепції») та власного позитивного іміджу.

За підсумками вивчення закордонного досвіду професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з ФКіС обґрунтовано доцільність формування в них професійно-педагогічної культури з урахуванням культурологічного та акмеологічного підходів.

У другому розділі – **«Акме-культурологічний вимір системи професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з ФКіС»** – аналіз досліджень науковців обумовив висновок, що професійно-педагогічна підготовка майбутніх фахівців з ФКіС, побудована на засадах акмеологічного підходу, надає можливість досягнення такого стану професійної фізкультурної освіти, який можна назвати множиною суб'єктивних професійно-управлінських вершин з визначеними особливостями функціонування і перспективами особистісно-професійного розвитку її суб'єктів, орієнтує майбутніх фахівців на становлення власної акмеологічної позиції, акме-орієнтований саморозвиток та на здійснення акмеологічного супроводу студентів до нових щаблів розвитку. При цьому культурологічний підхід дозволяє тлумачити професійно-педагогічну підготовку майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту як феномен загальної культури і вибудовувати процес її формування, звертаючись до принципів культурологічної освіти з прагненням подолати тенденції розвитку безособистісної абстрактно-формальної педагогіки.

Зафіксовані аспекти акмеологічного і культурологічного підходів поодиноці применшують потенційно можливий результат професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з ФКіС, а тому узагальнені нами в акме-культурологічний підхід, який сприятиме утвердженню філософії професійного успіху. У цьому контексті «парадигма акме» і «культурологічна парадигма», з одного боку, є вдалим поєднанням, яке допоможе підійти до вирішення сучасних завдань вищої фізкультурно-спортивної освіти з позиції цілісності і системності, а з іншого, акме-наповнення фізкультурної освіти розширює поле реалізації завдань культурологічної освіти.

Показано, що для акме-культурологічного підходу як конкретно-наукової методології пізнання фізкультурно-спортивної дійсності проектування освітніх систем набуває пріоритетного значення, оскільки за результатами проектування виявляється можливість цілісного уявлення про професійно-педагогічну культуру, про діалектику співвідношення фізкультурної освіти і культури; про людину, її культурно-антропологічну сутність; про зміст фізкультурно-спортивної освіти, що відображає внутрішню нерозривність її складових у контексті культури, передбачає відтворення цілісної педагогічної системи (цілей, принципів, методів, засобів), де цілісність як якість педагогічного процесу характеризує найвищий рівень його розвитку.

Акме-культурологічний підхід до професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту потрактовано як сукупність взаємно пов'язаних теоретико-методологічних положень, які забезпечують аналіз професійно-педагогічної діяльності крізь призму індивідуальних, особистісних та суб'єктивно-діяльнісних характеристик майбутнього фахівця в їх єдності, у всіх взаємозв'язках задля особистої й професійно-педагогічної самореалізації у процесі навчання і виконання професійно-педагогічних завдань у напрямі досягнення особистісних акме-вершин та передбачають спрямування професійно-педагогічної підготовки на формування професійно-педагогічної культури.

При цьому професійно-педагогічна підготовка майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту на акме-культурологічних засадах розглядається як послідовний процес формування професійно-педагогічної культури фахівців з ФКіС, який забезпечує їхнє професійно-педагогічне становлення та розвиток, формування здатності до самонавчання, саморозвитку, самовдосконалення упродовж життя з метою максимальної особистісної і професійно-педагогічної самореалізації.

У третьому розділі – **«Практична реалізація системи професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з ФКіС на акме-культурологічних засадах»** – визначено, що для формування когнітивного компонента професійно-педагогічної культури майбутніх фахівців з ФКіС використано навчальні дисципліни «Вступ до спеціальності», «Теорія і методика фізичного виховання», «Психологія фізичного виховання», «Педагогічне фізкультурно-спортивне вдосконалення», «Професійна майстерність», «Професійна діяльність у сфері фізичного виховання та спорту», які були збагачені поняттями акмеології і культурології фізичного виховання та спорту, засобами досягнення професійного акме та високого рівня культури (ціннісний потенціал фізичного виховання та спорту). У змісті акме-культурологічного знання виділено медико-біологічні та валеологічні знання,

що стосуються питань здоров'я людини, оздоровчого ефекту фізичних вправ, адаптації організму людини до фізичних навантажень, ведення здорового способу життя. Здоров'я людини розглядається через розуміння її цілісності, а фізкультурно-спортивна діяльність, що здійснюється в цілісності свого змісту й спрямована на психосоматичне й психосоціальне в людині, має об'єктивний потенціал оздоровчого ефекту.

На бакалаврському рівні вищої освіти внесено зміни до таких дисциплін як «Анатомія людини», «Фізіологія людини», «Психологія здоров'я», «Біохімія», «Спортивна фізіологія», «Методи досліджень у фізичному вихованні», «Гігієна», «Біомеханіка», «Медико-біологічні основи фізичного виховання», «Спортивна медицина», «Адаптивне фізичне виховання», «Лікувальна фізична культура в спеціальних медичних групах», «Фізична реабілітація». Відповідно на магістерському рівні – «Методика викладання фізкультурно-спортивних дисциплін у закладах вищої освіти», «Методологія і організація наукових досліджень», «Спортивна морфологія», «Сучасні інформаційно-комунікаційні технології у фізичному вихованні та спорті».

Оскільки діяльнісний компонент професійно-педагогічної культури майбутнього фахівця з фізичної культури і спорту включає педагогічний і комунікативний аспекти загальної культури, то до його змісту включено: гуманітарно-гностичні вміння й навички, які націлюють на акме-культурологічний зміст професійно-педагогічних знань; дидактичні знання, вміння і навички організації процесу фізкультурно-спортивної освіти та самоосвіти; методичні знання, вміння і навички ефективно та якісно вирішувати завдання фізкультурно-спортивної освіти, включати й нетрадиційні методики та технології; етико-комунікативні вміння і навички, необхідні для формування відповідальності за наслідки своєї діяльності, сприйняття різних інтересів, потреб і цінностей людей у галузі фізичної культури і спорту; вміння і навички управління вольовою й емоційною сферою, різними підходами до подолання професійної, педагогічної та комунікативної деструкції з метою передачі акме-культурологічних цінностей фізичної культури і спорту; вміння вчитися, на яких ґрунтується здатність до рефлексії, саморефлексії та самоусвідомлення. Доповнення змісту відбулося в межах таких навчальних дисциплін: «Вступ до спеціальності», «Педагогічне фізкультурно-спортивне вдосконалення», «Професійна майстерність», «Теорія і методика фізичного виховання», «Професійна діяльність у сфері фізичного виховання та спорту», «Загальна теорія підготовки спортсменів», «Психологія фізичного виховання та спорту» для бакалаврату і «Педагогіка вищої школи», «Методика викладання фізкультурно-спортивних дисциплін у закладі вищої освіти», «Методологія і організація наукових досліджень», «Основи маркетингу у фізичному вихованні».

та спорті», «Сучасні інформаційно-комунікативні технології у фізичному вихованні та спорті», «Історія фізкультурно-спортивного руху» для магістратури.

У процесі професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту на акме-культурологічних засадах особистісно-рефлексивний компонент професійно-педагогічної культури розвивається на всіх рівнях вищої освіти і передбачає єдність аналітичного і дивергентного мислення, логіки та інтуїції, елементів наукової, професійно-педагогічної творчості. З огляду на визначені пріоритети в освітньо-професійні програми підготовки розроблено дисципліни для бакалаврату – «Фізична культура особистості фахівця з фізичної культури і спорту» (3 кредити у VII семестрі) і на рівні магістратури – «Основи професійно-педагогічної культури фахівця з фізичної культури і спорту» (3 кредити у II семестрі). Їх змістове наповнення забезпечує інтеграцію компонентів професійно-педагогічної культури фахівців з ФКіС.

У четвертому розділі – **«Експериментальна перевірка ефективності системи професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з ФКіС на акме-культурологічних засадах»** – організовано констатувальний експеримент з метою виокремлення шляхів вирішення завдань дисертаційного дослідження та виявлення практичного стану професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з ФКіС, для чого використано теоретичні (аналіз наукових джерел і узагальнення результатів) та емпіричні (співбесіди зі стейкхолдерами, опитування і анкетування студентів, майбутніх фахівців з ФКіС) методи наукового пошуку. Визначалося ставлення студентів до самоосвіти, саморозвитку, самовдосконалення та самореалізації в професійно-педагогічній діяльності. За результатами опитувань (23 викладачі, 11 тренерів, 956 студентів) доведено необхідність: розроблення акме-культурологічних засад професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту; збагачення змісту навчальних дисциплін акме-культурологічною складовою; залучення студентів до самостійної роботи та самоосвітньої діяльності.

За результатами кластерного, кореляційного та факторного аналізів встановлено, що: в процесі професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з ФКіС пріоритети при формуванні професійно-педагогічної культури зміщуються від бакалаврського до магістерського рівнів вищої освіти; мотиваційно-аксіологічний компонент професійно-педагогічної культури є найбільш лабільним, а тому має формуватися на початкових етапах професійно-педагогічної підготовки, причому з акцентами на мотивацію досягнення успіху, здібності до психологічної близькості з іншою людиною,

ставлення до свого «Я», навчально-пізнавальні мотиви та мотиви престижу професії; когнітивний компонент є одним з найменш лабільних в структурі професійно-педагогічної культури і формується в основному під впливом дисциплін «Педагогічна майстерність», «Теорія і методика фізичного виховання», «Професійна майстерність», «Фізична культура особистості фахівця фізичного виховання та спорту»; діяльнісний компонент є досить лабільним в структурі професійно-педагогічної культури і формується під впливом дослідницької (у т.ч. науково-педагогічної) діяльності; особистісно-рефлексивний компонент розвивається впродовж усієї професійно-педагогічної підготовки, проте є найменш лабільним і для свого формування потребує постійного позитивного впливу на емоційну сферу особистості (соціальні мотиви, потреба в досягненні успіху, комунікативні і організаторські здібності, творчий потенціал особистості).

Дискусійні положення та побажання щодо вдосконалення змісту дисертації

Позитивно оцінюючи наукове і практичне значення результатів проведеного дослідження, вважаємо за необхідне висловити деякі зауваження та побажання, зокрема:

1. В означенні провідного поняття дослідження «професійно-педагогічна культура» використано термін «професійно-педагогічна діяльність», проте в тексті роботи він ніде не розтлумачений;

2. При визначенні низки педагогічних умов було використано експертне оцінювання, проте автором не пояснено, як саме було сформовано перелік тих умов, які оцінювалися експертами;

3. У тексті третього розділу побіжно розкрито особливості нарощення віртуальної присутності студентів у освітньому, спортивному і соціальному просторах та важливість інформаційних технологій у такому нарощенні;

4. Дискусійним бачиться дотримання четвертої педагогічної умови в межах проведеного експерименту, оскільки не всі студенти галузі ФКіС здатні долучитися до наукової роботи;

5. Педагогічний експеримент побудовано на відслідковуванні змін у рівнях сформованості компонентів професійно-педагогічної культури бакалаврату (ЕГ1), магістратури (ЕГ2) та змішаної контрольної групи (КГ), проте більш логічним бачиться розподіл груп парами окремо для магістратури і для бакалаврату

Водночас, варто зазначити, що висловлені зауваження не є принциповими, вони мають рекомендаційний характер і суттєво не впливають на загальну позитивну оцінку та не заперечують наукової цінності дисертаційного дослідження Іванія Ігоря Володимировича.

Висновок

Проте, представлені зауваження не знижують позитивного враження від науково-теоретичного та методичного рівня проведеного дослідження, його актуальності, наукової новизни та практичної значущості. Автореферат та дисертація добре структуровані, написані й оформлені з урахуванням відповідних вимог, які пред'являються до докторських дисертацій. Структура автореферату відображає зміст основних положень дисертаційної роботи.

На підставі вищенаведеного вважаю, що дисертаційна робота Іванія Ігоря Володимировича «Акме-культурологічні засади професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту» є самостійним і завершеним науковим дослідженням, що заслуговує на позитивну оцінку.

Рукопис дисертації і автореферат оформленні відповідно до вимог пп. 9, 10, 12, 13, 14 «Порядку присудження наукових ступенів», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24.07.2013 р. № 567 (із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 656 від 19.08.2015 р., № 1159 від 30.12.2015 р., № 567 від 27.07.2016 р., № 943 від 20.11.2019 р., № 607 від 15.07.2020 р.), що дає підстави для присудження Іванію Ігорю Володимировичу наукового ступеня доктора педагогічних наук зі спеціальності 13.00.04 – теорія і методика професійної освіти.

Офіційний опонент:

доктор педагогічних наук, професор,
завідувач кафедри освіти та
управління навчальним закладом
Класичного приватного університету

А.В. Сущенко

Перший проректор з науково-
педагогічної та наукової роботи

О.В. Покатева